

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: LÆRKEN

Citation: Hostrup, C.: "LÆRKEN", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 471. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-workid139616/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

Ej Sangen mer fra hans Læbe lød,
bort Tryllesynet var faret;
men Livet aabned sit rige Skjød,
og alle Himle sig klared.
Og visned Frugten, som nys var skabt,
og gik der en Smule Digter tabt,
et Menneske blev bevaret.

LÆRKEN

1866.

Hvad synger du om
saa højt i det Blaa?
hvem gjælder din Visc?
vil Sneen du prise
og visne Straa?
har Solen dig kaldet?
den skinner saa kold,
og Skoven er skallet
og Marken gold.

»Jeg stiger saa højt
»jeg skuer saa vidt,
»jeg ser, at den kommer,
»den liflige Sommer
»med snare Skridt.
»Alt hører jeg vaagne
»den rislende Bæk,
»det døde og dovne
»da flyr med Skræk.

»Jeg skuer saa langt,
»jeg synger saa frit
»om Taagen, der lettes,
»om Engen, der spættes
»med rødt og hvidt,
»om Snekken, der danser,
»om Sæden, der gror,
»om Glæden, der kranser
»den danske Jord.«

Hvad drømmer du om
saa højt i det Blaa?
Mon Glæden kan trives,
hvor Ørnene rives
om Fugle smaa?
kan Marken os trøste
og bugnende Træ'r,
naar Fjenden skal høste
det Guld, de bær?

»Jeg stiger saa højt,
»jeg skuer saa vidt,
»bag Taagen der omme
»jeg øjner det komme
»med snare Skridt;
»alt hører jeg vaagne,
»hvad slumred saa fast,
»det dødt og døvne
»da flyr i Hast.

»Jeg stiger saa højt,
»jeg skuer med Lyst,
»at Fædrener Minde
»sit Tempel skal finde

»i Barnets Bryst,
»at Sagnet i Hytte
»faar Vinger igjen,
»og Dreng, der lytte,
»gaar ud som Mænd.

»Jeg skuer saa langt,
»jeg synger saa fro
»om Vælden, der glipper,
»om Duen, der slipper
»af Ørnens Klo,
»om Freden, der kommer
»med Stordaad og Sang,
»om Sol og Skjærsommer
»i Danevang.»

RISBØGEN

1866.

Der er saa lyst i Skovens Hal,
thi Taget ligger nede;
den klare Dag ej længer skal
om Vej til Gulvet lede.

De ranke Bøge, Vaarens Sol
fik smykket ud til Gilde,
de kasted stolt den bløde Kjol,
da Luren klang, den vilde.

De blotted Issen som til Fest,
ej Frost og Sne dem skræmmer,
de strækker mod den skarpe Blæst
de nøgne Kæmpelømmer.